

KAYIP HAFTA SONU

CHARLES JACKSON

Çeviri: HANDE BAHÇECİK

can
roman

CHARLES JACKSON

KAYIP
HAFTA SONU

The Lost Weekend, Charles Jackson

© 1944, Charles R. Jackson

© 1971, Rhonda Jackson

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2017, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Berrak Göçer

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3415-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734151

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CHARLES JACKSON

KAYIP
HAFTA SONU

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Hande Bahçecik

♥can

CHARLES JACKSON, 1903'te New Jersey'de doğdu. Gençliğinde Chicago ve New York'ta yerel gazetelerde ve kitapçılarda çalışan Jackson, uzun süre veremle boğuştu. 1938'de Rhoda Booth'la evlendi ve bu evliliğinden iki kızı oldu. Otobiyografik öğeler barındıran ilk romanı *Kayıp Hafta Sonu*, 1944'te yayımlandığında büyük ilgi gördü ve Billy Wilder tarafından beyazperdeye aktarıldı. Yazar daha sonra *The Fall of Valor* (Yiğit Bir Ruhun Düşüşü), *The Outer Edges* (Dış Kenarlar) ve *A Second-Hand Life* (İkinci El Hayat) adlı romanlar ile iki öykü kitabına imza attı. Hayatı boyunca alkolizm, uyuşturucu bağımlılığı ve cinsel yönelimleriyle ilgili sıkıntılarla boğuşan Jackson, 1968'de New York'ta aşırı dozdan öldü.

HANDE BAHÇECİK, lise öğrenimini İzmir St. Joseph Fransız Lisesi'nde tamamladıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nden mezun oldu. Ekonomi yüksek lisans derecesini Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nden aldıktan sonra beş yıl Kanada'da yaşayan Bahçecik Ankara'da çeviri çalışmalarına devam etmektedir.

Eşim için

“Bir yolunu bulup söyletemiyor musunuz
Neden düştüğünü bu garip hallere?
Neden bu taşkın, bu delice karamsarlıkla
Zehir ediyor kendine rahat günlerini?”

Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu,
III. Perde, 1. Sahne

BİRİNCİ BÖLÜM

Başlangıç

“Duygusal yapısının barometresi kesin bir cümbüş gösteriyordu.”¹

Kâğıt üzerindeki bu kelimeler, hiç şüphesiz tasarlanmış olan rahatsız edici etkiyi veriyordu ancak farklı bir biçimde. Kitabı hemen kenara koydu: Parmaklarını yaprakların arasından çıkarmadan kapattı ve kolunu koltuğun kenarından uzatıp kitabı yere yakın bir noktada sallandırdı. Tekrar bakmak isterse diye. Ama gerek yoktu. Cümleyi çoktan ezberlemişti: Kendi yazmış bile olabilirdi. Gerçekten de cümleyi az önce bir yakınlık, tanıma hissiyle okumuş ve kabullenmişti; şimdi de parmaklarını gevşetip kitabı yere bırakırken kendi kendine, “Bu benim, evet,” dedi. Kitap halıya yumuşak bir sesle düştü, İskoç teriyeri sepetinden yukarı doğru baktı. “Duydun Mac,” dedi. “Söylediğimi duydun!” Uykulu köpeğe dik dik baktı; köpeğin korkusu ve neşesiyle dalga geçerek yüksek sesle, “Bahsettikleri benim. Ben!” diye ekledi.

Neredeyse bir saattir yalnızdı. Wick giderken, tanıdık acı sahnelerinden birini yaşamışlardı; onun her zamanki gibi aptalı oynayarak kardeşine lafı dolandırıp

1. James Joyce, *Dublinliler*, çev. Murat Belge, İletişim Yayınları, 2011, s. 96. (Y.N.)

ikisinin de akıllarında olandan açıkça bahsetmemenin yükünü bıraktığı bir sahne.

Wick açık kapının önünde durup geriye bakmış ve, “Keşke fikrini değiştirip öğleden sonra bizimle gelsen,” demişti.

Derin koltuktan kardeşine gülümsedi. “Keşke,” dedi, “ama gelemem. Burada kalmak bana çok daha iyi gelecek.” Rol yaptığının, romantik bir hasta gibi görüldüğünün farkındaydı; kendini dizginlemeye çalıştı.

Kardeşi tekrar içeri girip kapıyı kapattı. “Dinle. Biletleri çok önceden aldık. Helen çok üzülecek, ben de üzüleceğim. Sadece senin için gittiğini biliyorsun.”

“Radyodan dinlerim.”

“Bugün perşembe, cumartesi değil.”

“Ah, evet. Unutmuşum.”

“Hem iyi gözüküyorsun,” diye devam etti kardeşi. “Kimse sende bir sorun olduğunu düşünmeyecektir – sana öyle geliyor. Gayet iyi gözüküyorsun.”

“Wick, başından sonuna kadar duramam. Geceyi sana ve Helen’a zehir ederim, ben de perişan olurum.” İstemedi o acınası, karşısındakinin elini kolunu bağlayan cümleyi sarf etti: “Wick, daha yeni iyileştim – sadece üç gün oldu. Dikkatimi veremem.”

Kardeşinin ona şüpheyle, neredeyse üzgün üzgün baktığını düşündü. “Sana iyi gelmeyeceğini düşünsem ısrar etmezdim Don. Sana çok iyi gelecek.”

Sabrını sonuna kadar zorlayarak tekrar gülümsedi. “Tanıdığım birine rastlarım, kimseyle de görüşmem.”

“Kimseyi görmezsin.”

“Elbette görürüm! Ayrıca Helen var. Onun bile beni görmesini istemiyorum.”

“Helen seni bu halde defalarca gördü.”

“İşte, gördün mü! Halimden belli oluyor.”

“Abartıyorsun Don, kendini kaptırıyorsun sadece.

Dinle Don. Eğer seninle –sadece ikimiz ve Mac– şehir dışında uzun bir hafta sonu geçirmek için haftanın geri kalanında işten izin alıyorsam bence sen de benim için bunu yapabilirsin. Lütfen bizimle gel.”

Sepetine kıvrılmış, boş boş iki kardeşi izleyen İskoç teriyerine baktı. Kendisinin nefeslendiği, kardeşinin de kafası karışmış ve endişeli bir şekilde onu incelediği uzun bir duraklamadan sonra, “İnat etmek istemiyorum ama durumu abartmıyorum, kendimi de kaptırmıyorum. Lütfen anlamaya çalış. Bir güncük daha, sonra iyi olacağım; ama bugün... Şimdi dışarı çıkamam, *Tristan*’ın da başından sonuna kadar kesinlikle duramam. Akşam, arabaya beraber binip gideceğimiz zaman, tamam. Ama şimdi değil... Wick, eğer şimdi dışarı çıkarsam darmadağın olurum.”

“Nasıl?” diye sordu kardeşi. “Hem her halükârda ben yanında olacağım.”

Başını iki yana salladı. “Wick, lütfen gidip beni unuttur musun? Benim gelmek istemediğimi bildiğin halde neden gelmemi istiyorsun anlamıyorum.”

“Neden gelmeni istediğimi biliyorsun,” dedi kardeşi. “Yani,” diye hızla ekledi, “kendini böyle hissederken yalnız kalmanı istemiyorum sadece.”

“İdare ederim,” dedi, kardeşinin ağzından kaçanı fark etmemiş gibi yaparak. Alışıldık tartışmadan yorgun, iç geçirdi; ancak sonunda kardeşinin onu yalnız bırakmasıyla sonuçlanacaksa tartışmayı sonsuza kadar sürdürebileceğini düşündü. “Benim için endişelenmeyi bırakır mısın?”

“Pekâlâ.” Wick’in onu daha fazla zorlamaktan korktuğu noktaya ulaştığını, hatta yatışmış gibi davrandığını görerek rahatladı. “Helen’a kendini yeterince iyi hissetmediğini söylerim. Döndüğümde hazır olacak mısınız?”

“Evet,” dedi. “Şimdiden hazırım. Tıraş olup giyindiğimden beri kendimi çok daha iyi hissediyorum.” Tüm

bu yorucu münakaşayı muhtemelen tıraş olma ve giyinme faslı başlatmıştı zaten, Wick'in aklına karpuz kabuğu düşürmüştü ama olan olmuştu bir kere.

Wick fark etmemiş görünüyordu. "Bayan Foley saat üç gibi biraz temizlik yapmaya gelecek. Senin için bir şey almasını istersen diye radyonun üstüne bir dolar bıraktım."

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Ne yapacaksın – dışarı çıkmayacaksın değil mi?"

"Hayır, dışarı çıkmayacağım." Gülümseyip, "Bana inanmıyorsun değil mi?" diye ekledi.

Kardeşi başka tarafa baktı. "Mac'i yürüyüşe çıkarırsın belki, diye düşündüm sadece."

"Hayır. Eğer çıkmak isterse Bayan Foley halledebilir."

"Pekâlâ," dedi kardeşi tekrar. "Arabayı buraya gönderirim ve en geç altı buçukta yola koyuluruz. Orası soğuk olabilir, ne de olsa ekim ayı; ama şehir dışında bir hafta sonu sana çok iyi gelecek. İkimize de."

Don tekrar gülümsedi. "Perşembeden pazartesiye, bir 'hafta sonu' için oldukça uzun."

"İyidir, ne kadar uzun o kadar iyi. Dinle" –Wick onun iyiliği için heyecanlı davranıyor; hevesli gözükmeye, yorucu ricaları unuttuğunu ve olduğu yerde sağ salim kalacağına inandığını göstermeye çalışıyordu– "salıya kadar gelmeyelim, hatta çarşambaya kadar. Aslında salı; ofisi ayarlayabilirim."

"Kulağa harika geliyor Wick. Duydun mu Mac?" Güldü. "Hep okuduğumuz, şehir dışındaki o uzun hafta sonlarından biri!"

"Gecikiyorum," dedi Wick dönerek. "Hoşça kal."

"Helen'a sevgilerimi ilet."

"Bir şey istemediğine emin misin?"

"Sağ ol Wick, hiçbir şey istemiyorum. İyi eğlenceler."

"Burada olacaksın değil mi?"

Bunların hiçbir önemi yoktu, sadece tek bir gerçek vardı: İçiyordun ve bu seni öldürüyordu. Neden? Çünkü alkolle başa çıkamıyordun, alkol seni alt etmişti. Neden? Çünkü öyle bir noktaya gelmiştin ki bir içki çok, yüzlercesi ise yetersizdi.

Kayıp Hafta Sonu, alkol bataklığında çırpınan, çırpındıkça daha da dibine batan bir adamın hikâyesi. Kardeşini atlatıp şehirde beş gün boyunca tek başına içki âlemine dalan Don Birnam'ın kişiliğinde, bağımlılığın getirdiği âcizliği ve bağımlının "gururunu" anlatıyor Charles Jackson. Sadece bir ayyaşın değil, "ideal" insanın da hazmetmekte zorlanacağı gerçeklerle yüzleşmesine, kimi zaman da yüzleşmemeyi tercih ederek kendini aldatmasına tanık oluyoruz bu cüretkâr ve dürüst romanda.

Yazarın en önemli eseri olarak görülen ve hayatından derin izler taşıyan *Kayıp Hafta Sonu*, yayımlanır yayımlanmaz büyük ilgi görmüş, Billy Wilder tarafından aynı isimle beyazperdeye aktarılmıştı.

"Öyle çarpıcı ve gerçekçi ki okurlar sonuna kadar koltuklarına mıhlanmış kalacaklar. (...) Bir gizem öyküsü, bir korku öyküsü, insanı harekete geçiren gücü gözler önüne seren bir öykü; korkuya, uçuruma yolculuk."

– Saturday Review of Literature

